
Niveau: DU 2.4

Kapitel 1: Tre måneder

Det var tre måneder siden Omar var gået om bord.

Tre måneder på havet.

Tre måneder med salt, vind og bølger.

Tre måneder med et kort, der lyste om natten.

Han var ikke den samme mand.

Hans hænder var hærdet af arbejdet.

Hans øjne var vant til at se langt.

Yusuf havde lært ham at navigere.

Mateo havde lært ham at lave mad på en brændende ovn i stærk sø.

Pita havde lært ham at klatre i masten — selv i storm.

Lars havde lært ham noget andet.

At vente. At se. At tie stille.

En aften kaldte Yusuf dem alle på dækket.

Hans stemme var anderledes end normalt.

"Kom og se," sagde han. "Kom og se kortet nu."

hærdet: gjort hård af arbejde eller vejr

navigere: finde vej på havet ved hjælp af stjerner og kort

tie stille: ikke sige noget

Kapitel 2: Det endelige kort

De stod rundt om kortet i mørket.
Det lyste stærkere end nogensinde.

De blå linjer var tydelige.
De røde punkter var mange.
Men nu var der noget nyt.

En gylden cirkel.
I midten af havet.
Intet land. Intet rev.
Bare et punkt midt i ingenting.

"Det er stedet," sagde Lars.
Hans stemme var rolig,
men hans hænder rystede en smule.

"Vi er ikke langt fra det," sagde Yusuf.
"Fem dage. Måske seks."

Lars nikkede.
Han kiggede på kortet i lang tid.
Så kiggede han op på sine fire mænd.
"Jeg vil gerne sige jer noget," sagde han.

gylden: farvet som guld

rev: sten under vandet, farligt for skibe

ryste: bevæge sig ufrivilligt, f.eks. af frygt

"Hvad der sker dernede... det kan jeg ikke love noget om."

"Jeg ved ikke, om forbandelsen kan brydes."

"Og jeg ved ikke, hvad prisen er."

Ingen sagde noget.

Mateo lagde sin hånd på Lars' skulder.

"Vi er her," sagde han. "Det er nok."

skulder: *den øverste del af armen*

Kapitel 3: Farligt farvand

Den tredje dag ændrede havet sig.

Vandet blev mørkere.

Ikke blå mere — næsten sort.

Og grønt i skyggen under kølen.

Der var ingen fisk.

Ingen fugle fulgte skibet.

Ingen lyd fra havet.

Kun vinden og træet, der knagede.

Pita stod ved rælingen og kiggede ned.

"Det lugter anderledes her," sagde han.

"Gammelt. Som noget, der har ligget længe på bunden."

Mateo forsøgte at lave sjov.

Men hans latter lød forkert.

Som om den ikke hørte hjemme her.

Om natten lå de alle vågne.

Omar kiggede op på loftet i sin køje.

Han lyttede.

Engang imellem — dybt under skibet —

knage: lyde som gammelt træ under pres

bund: det dybeste sted, f.eks. havets bund

køje: en seng på et skib

kunne han høre noget bevæge sig.
Tungt. Langsomt. Kæmpestort.

kæmpestor: meget, meget stor

Kapitel 4: Det der er i dybet

Den fjerde nat var Omar på vagt igen.

Han stod ved styreåren og holdt kursen.

Kortet lå ved hans side og lyste svagt.

Klokken var tre.

Han begyndte at se det.

Ikke ét lys denne gang.

Mange.

En stor ring af blå lys under skibet.

Mindst tyve meter i diameter.

Det kredsede om Stormfuglen.

Langsomt. Roligt.

Som om det ventede på noget.

Omar råbte ikke.

Men han gik hen og vækkede Lars.

Lars kom op på dækket uden et ord.

Han kiggede ned i vandet.

Lyset fra dybet lyste hans ansigt blå.

"Det er havvogteren," sagde han stille.

styreåre: det store rør, der styrer skibet

diameter: bredden af en cirkel

kredse: bevæge sig rundt om noget

"Den er større end jeg husker."

"Hvad gør den?" spurgte Omar.

"Den tester os," sagde Lars.

"Den spørger: er I værdige?"

Omar så ned på det store lys.

Det kredsede stadig. Stille. Tålmodigt.

"Og hvad er svaret?" spurgte Omar.

Lars smilede.

"Det finder vi ud af."

tålmodig: i stand til at vente uden utålmodighed

Kapitel 5: Søslangen

Den femte dag angreb den.

Klokken var seks om morgenen.

Solen var kun halvt oppe.

Pita stod oppe i masten —
og pludselig råbte han.

"Til højre! TIL HØJRE!"

Omar vendte sig.

Det kom op af vandet som et bjerg.

En hals. Tyk som et gammelt træ.

Skæl. Mørkeblå og sort.

Øjne som lygte-glas.

En søslange.

Enorm. Gammel. Rasende.

Den ramte siden af skibet.

Stormfuglen krængede voldsomt.

Mateo faldt. Yusuf holdt fast i reb.

Lars greb sin sabel.

Han råbte:

skæl: de hårde plader på huden hos slanger og fisk

rasende: meget vred

sabel: et langt, buet sværd

"Pita — rebene! Omar — hold kursen! Yusuf — det store kanon!"

De arbejdede som ét.

Ingen var bange — ikke fordi det ikke var farligt,
men fordi der ikke var tid til at være bange.

Yusuf affyrede kanonen.

En gang. To gange.

Søslangen vred sig.

Den sank langsomt tilbage i vandet.

Det store hoved forsvandt under overfladen.

Bølgerne roede sig.

De fem mænd stod og trak vejret.

Ingen sagde noget i lang tid.

Så lo Mateo.

En høj, befriende latter.

Og de andre lo med.

affyre: skyde med en kanon

befriende: som giver lettelse efter noget svært

Kapitel 6: Historien fra begyndelsen

Den aften satte Lars sig med alle fire mænd.

For første gang fortalte han hele historien.

Han var søn af en smed fra en lille by ved havet.

Som ung dreng rejste han med et handelsskib.

Han var sømand i tyve år.

En dag fandt de øen.

En ø uden navn, der ikke fandtes på noget kort.

Og i midten af øen: en grotte.

I grotten lå guld.

Mere guld end han nogensinde havde set.

Mønter fra lande, der ikke fandtes mere.

Smykker fra kulturer, han ikke kendte.

"Jeg var ikke grådig," sagde Lars.

"Jeg tog bare ét stykke."

"En lille mønt. En souvenir."

Men da han forlod grotten,

hørte han en stemme.

smed: en person, der arbejder med metal og jern

grotte: en naturlig hule i klipper eller under jorden

mønt: rundt metalstykke, der bruges som penge

grådig: når man vil have for meget af noget

souvenir: en genstand man tager med som minde

Ikke en menneskelig stemme.

En stemme som kom fra selve øen.

"Den sagde: Du har taget af det, der tilhører havet."

"Nu tilhører du havet."

Hans kaptajn døde den aften.

Alle de andre om bord døde.

Lars levede.

Lars levede altid.

Han havde sejlet alene i ti år

inden han fandt sin første besætning.

Og siden da: altid videre.

Altid søgende.

Kapitel 7: Den sunkne by

Den sjette dag nåede de det gyldne punkt på kortet.

Havet var fladt og stille.

Ingen vind. Ingen bølger.

Som en spejl af himlen.

Yusuf kiggede ud over rælingen.

"Kig ned," sagde han stille.

De kiggede ned i det klare vand.

Og der — under dem —

lå en by.

Buer. Tårne. Lange gader.

Alle dækket af koraller og tang.

Men formen var klar:

det havde engang været en menneskeby.

En by der var sunket.

Måske for tusinde år siden. Måske mere.

"Hvad er det?" hviskede Mateo.

"Det er den gamle by," sagde Lars.

bue: en halvrundt åbning i en mur eller bygning

koraller: farverige, hårde væsener, der vokser i havet

tang: en plante, der vokser i havet

hviske: tale meget stille

"Den by, som skabte forbandelsen."

"Det folk, der vogtede skatten."

"De er væk nu. For længe siden."

"Men skatten er stadig der."

Han pegede.

Midt i den sunkne by var et stort hus.

En grotte under vandet.

Og fra grotten kom et svagt, guldfarvet lys.

Kapitel 8: Under vandet

Lars sagde, at han skulle dykke alene.

Omar sagde nej.

"Jeg går med dig," sagde Omar.

"Det er ikke til diskussion."

Lars kiggede på ham.

Så nikkede han.

De to mænd sprang i vandet.

Det var koldt og klart.

Omar kunne se langt ned.

Ruinerne lå under dem som en drøm.

De svømmede ned mod det gyldne lys.

Gennem et buet indgangsparti.

Ind i den store grotte.

Og der lå det.

En stor kiste af sort sten.

Den var åben.

Inde i den: guld.

Hundredvis af mønter.

diskussion: samtale om noget man er uenig om

ruin: rester af en bygning, der er faldet ned

kiste: en stor, firkantet boks til opbevaring

Ringe. Kæder. Bæltespænder.

Og oven på det hele —

en enkelt, lille mønt.

Anderledes end de andre.

Nyere. Præget med et kompas.

Lars rakte ud og tog den.

Hans hånd rystede.

Det var mønten.

Den mønt, han havde taget for tre hundrede år siden.

Den havde ventet på ham.

præget: har et mønster eller billede trykt ind i overfladen

Kapitel 9: Prisen

De kom op af vandet.

Lars holdt mønten i sin knytnæve.

De tre andre mænd stod ved rælingen og ventede.

Ingen spurgte. De vidste det.

Lars åbnede hånden og kiggede på mønten.

Den var lille. Ubetydelig.

Og dog had den kostet ham tre hundrede år.

"Hvad sker der nu?" spurgte Mateo stille.

Lars kiggede ud over havet.

Derefter kiggede han på dem alle — en for en.

"Forbandelsen brydes, når mønten lægges tilbage," sagde han.

"Men det skal ske på den oprindelige ø."

"Den ø, hvor jeg tog den."

"Og kortet?" spurgte Yusuf.

Lars åbnede det gamle kort.

Og for første gang —

for første gang i tre hundrede år —

viste det en ø.

knytnæve: en lukket hånd

ubetydelig: lille og uvigtig

oprindelig: den første; fra begyndelsen

Tydelig. Klar. Med et navn.

Øen hed intet.

Den havde bare ét symbol:
et hjem.

Kapitel 10: Lars går alene

To dage sejlede de mod øen.

Det var to stille dage.

Lars talte ikke meget.

Han sad mest ved rælingen og kiggede på havet.

Som om han prøvede at huske alt.

Omar satte sig ved siden af ham en eftermiddag.

"Er du bange?" spurgte Omar.

Lars tænkte over det.

"Nej," sagde han til sidst.

"Jeg er ikke bange for at dø."

"Jeg har ventet på det i meget lang tid."

"Jeg er bare... taknemmelig."

"For hvad?"

Lars kiggede på ham.

"For jer," sagde han simpelt.

Øen lå der næste morgen.

Lille. Grøn. Med høje træer og hvid strand.

Præcis som Lars havde beskrevet den.

taknemmelig: glad og glad for noget man har fået

simpelt: enkelt og ligetil

De ankrede op.

Lars tog mønten fra sin lomme.

Han holdt den i sin åbne hånd og kiggede på den.

"Jeg går alene," sagde han.

Ingen protesterede.

Det var hans vej. Hans afslutning.

Han steg ned i den lille båd.

Han roede mod land.

De fire mænd stod og kiggede efter ham.

protestere: sige imod; vise at man er uenig

afslutning: slutningen på noget

Kapitel 11: Friheden

De ventede en time.

To timer.

Da Lars kom tilbage,
så han anderledes ud.

Hans hår var gråt.

Hans ansigt havde rynker.

Hans ryg var ikke helt lige.

Hans øjne var de samme —
men dybere nu. Fredeligere.

Han kom om bord med hjælp fra Omar.

Hans hænder var svage.

Men han smilede.

"Det er gjort," sagde han.

Mateo omfavnede ham.

Yusuf lukkede øjnene og nikkede langsomt.

Pita lagde sin store hånd på Lars' skulder.

Og Lars lo — en gammel mands latter,
fuld af lettelse og træthed.

fredelig: rolig og uden uro

omfavne: tage nogen i sine arme

lettelse: den gode følelse, når noget svært er overstået

Den næste morgen sov han.
Og det var første gang i tre hundrede år,
at Lars Bjørn sov roligt og drømte.

Han drømte om sin mor.
Om havet som barn.
Om solen over en lille by.
Om hjemmet.

Kapitel 12: Kaptajn Omar

Lars levede i tre uger endnu.

Tre gode uger.

Mateo lavede hans yndlingsretter.

Yusuf viste ham stjerner, som Lars aldrig havde set.

Pita sang sange fra Tonga om aftenen.

Omar sad og lyttede.

Den tredje uge — en stille dag med sol —

sov Lars ind.

Fredeligt. Uden smerte.

Hans ansigt var roligt.

Hans hænder lå åbne i skødet.

De fire mænd stod rundt om ham.

Yusuf bad på arabisk.

Mateo bad på spansk.

Pita sang.

Omar holdt Lars' hånd.

De sænkede ham i havet.

Som en gammel sømand.

Det hav, han havde sejlet i tre hundrede år,

sove ind: dø fredeligt

yndling: noget man bedst kan lide

skød: det flade areal der dannes af benene, når man sidder

sænke: lade noget synke ned i vandet

tog ham tilbage.

Stormfuglen lå stille.

Solen skinnede.

Yusuf vendte sig om og kiggede på Omar.

"Skibet har brug for en kaptajn," sagde han.

Mateo nikkede.

Pita nikkede.

Omar kiggede på det store, sorte skib.

På masten. På sejlene. På havet foran dem.

Han tænkte på den morgen for tre måneder siden.

En tom taske. Ingen penge. Ingen plan.

Et sort skib med et mærkeligt navn.

"Godt," sagde Omar.

"Sæt kursen."

Stormfuglen sejlede videre.

Fri. Stærk. Med vind i sejlene.

Med ny kaptajn.

Med ny fremtid.

Over et hav uden grænser.

grænse: den linje, der markerer enden på noget